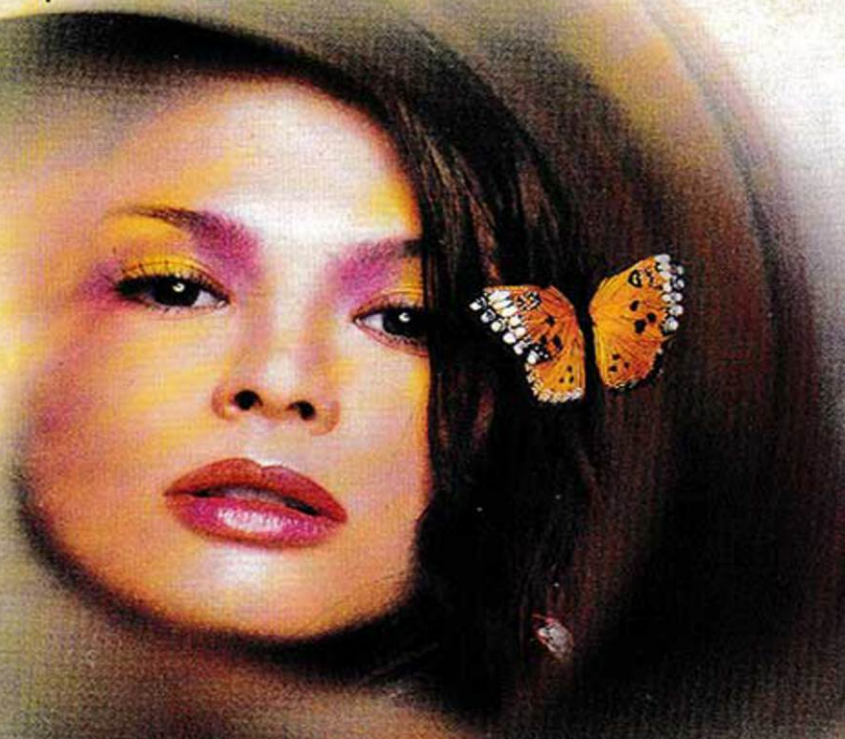

သိန်းမင်းစာပေ

လုံချင်းဝတ္ထုသစ်

မြေပန္နာ

အဆုံးမဲ့ဝေဒနာပုံရိပ်

ပ န် ၊ ချိ သိ န် ၊ ဝ ခ ခ ဩ ည်

အစကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် မဖြစ်မိမိ။ အလွမ်းဝေဒနာကို ရင်မှာ ဖက်တွယ်ပြီး အိမ်တွင်းပုန်းကာ တစ်ယောက်တည်းနေရင်း အချိန်နှင့် ကုစားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က အိပ်လိုက်လိုက် အခွေကြည့်လိုက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ကြောင်း ဆန္ဒပြကာ စိတ်ကောက်နေလိုက်၏။

ကြာတော့ ပျင်း လာပြီး တစ်ယောက်တည်း ခြံထဲမှာ နေနေစဉ် တစ်ဖက်ခြံမှ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသာနားစွင့်မိသည်။

"ထွဋ် ရေတွေစိုကုန်ပြီကွာ၊ အခု ... မလုပ်နဲ့ ၊ မှန် စိတ်ဆိုးမှာ နော်၊ ကြည့်စမ်း"

"ချစ်လို့ ပါ မှန်ရယ်၊ မှ နဲ့မျက်နှာ ရေတွေစိုနေတာလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ"

"ငထွဋ်နော်၊ နင် ငါ့ကို အအေးမိပြီး ကျောင်းမသွားနိုင်အောင် လုပ်နေတာလား၊ ဒါမှ နင် တခြား ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲလို့ ရမှာ မဟုတ်လား၊ ကောင်ငရှုပ်"

ချစ်သူ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်၏ ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းကို ခေတ္တငေးကြည့်နေမိသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက တတွဲတွဲနှင့် မျက်စိရှေ့မှာ သွားလာ နေကြသူ

နှစ်ဦး အရွယ်ရောက်တော့ ငယ်ကျွမ်းအဖြစ်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်လို့ ...

"အင်္ကျီတွေပါ စိုကုန်တော့မယ် ထွဋ်ရယ်"

သိပ်ချွဲလွန်းတယ် ...

အဲဒီလို ချွဲတတ်လွန်းလို့ နင်တို့ သားအမိ ချွဲတတ်လွန်းလို့ ငါ့အမေ
ဘဝပျက်ရတာ၊ မိန်းမကိုက ...

ရင်ထဲက အတိတ်၏ ခါးသီးစရာကို တွေးမိရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို
တင်းတင်းကိုက်ထားမိသည်။

ကြည့်စမ်း ... တိုက်ကြီးပေါ်မှာ နေပြီး လက်ညှိုး ထိုးလိုက်တိုင်း အ
လိုရှိရာကို ရနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တဲကုပ်ကလေးနဲ့ နေတဲ့ မိန်း
မတစ်ယောက်လို ပျော်ရွှင် ရယ်မောနိုင်ရဲ့ လား ...

ဘဝမှာ ဒီလို တစ်ခါမှ မရယ်မောမိပါလား ...

"ကဲ ... ကဲ တော်ပါပြီ၊ မှ နံ့မျက်နှာကို ထွဋ် သုတ်ပေးမယ်နော်"

"အို..."

ရင်ဖိုစရာ၊ အံ့ဩစရာ မြင်ကွင်းကြောင့် အလန့်တကြား မျက်နှာလွှဲ
လိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးမျက်နှာပေါ်က ရေစက်လေးတွေကိုပဝါနဲ့ သုတ်ပေး
နေတာယုယုယလေး...

သိပ်ကဲကြတာပါလား ...

အိမ်ထဲသို့ ကပျာကယာပြေးဝင်လာမိသည်။

"မကြီးစံ...မုန့်ဟင်းခါးရပြီ၊ စားတော့မလားဟင်"

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးရဲ့ စကားကို ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အပြေးတစ်ပိုင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာလိုက်၏။

သူများကိုနမ်းတာ ကိုယ့်ကို အနမ်းခံရသလိုပဲ။ ကြက်သီးထပြီး ရင်ခုန်လိုက်တာ။ ကာယကံရှင်ဆိုရင် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ ...

"မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ပေး"လို့ ပူဆာလိုက်တာနဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ချက်နေကြသေ ကောင်မလေးလေးများက အူကြောင်ကြောင် နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည် ။

ဘာမှ စားချင်စိတ်မရှိတော့ ...

အသက် နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ကာလမှာ ရည်းစားနှစ်ယောက် ထားခဲ့ဖူးသည် ။ တစ်ယောက်က တစ်နှစ်တောင် မခံ။ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ လက်ထပ်ရန်အထိ ရည်ရွယ်ထားကာ ဘဝလုံခြုံမှုအတွက် အားကိုးအားထား ပြုချင်၍ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အထိ တွဲရင်း လေ့လာခဲ့ဖူးသည် ။

သို့သော် ဘဝအတွက် လုံခြုံမှု ပေးနိုင်သော်လည်း နွေးထွေးမှု မရနိုင်သော ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်သည် ။ အစဉ်အမြဲ အလုပ်ရှုပ်ပြီး စီးပွားရေး အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေသူဖြစ်သည် ။

အခုလည်း နိုင်ငံခြားထွက်သွားတာ တစ်လရှိပြီ။ ဖုန်းဖိုးကုန်မှာ စိုးလို့ ဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါသာ ရှိသေးသည် ။ အဲဒီလောက်ကုန်မှာ စိုးရင် မဆက်နဲ့ တော့ ဆိုပြီး စိတ်ကောက်ကာ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားလိုက်သည် ။

စောစောကလို ကြင်နာယုယမှုကို ဘယ်တုန်းကမျှ မခံစားခဲ့ဖူး ...

ကံကောင်းလိုက်တာ လင်းလဲ့မှန်ရယ် ... ငါ့ဘဝမှာ အဲဒီလောက် ငါ့

ကိုချစ်တဲ့ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး ...

ကောင်ကလေး ပြန်သွားပြီ ...

ဆိုက်ကားနင်းကာ ဘဲလ်သံလေး တညံ့ညံ့နှင့် ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်တဲ့ အထိ ချစ်သူကို လက်ပြလို့ မဆုံးတော့၊ နှုတ်ဆက်လို့ မဆုံး ...

ဟင် ... ဆိုက်ကားသမားက အသည်းပိုလိုက်တာ၊ လင်းလဲ့မှန် နင့်အ ကောင်က ဆိုက်ကားသမားပဲလေ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မှ မဟုတ်တာ၊ နင့်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ ချစ်ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့၊ သူဌေးလူတန်းစားတွေမှာ သာ အဲဒီလို အားတဲ့ အချိန် မရှိတာ ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်ကာ စိတ်ကောက်ထားတဲ့ ကို့ကို ပြန်အဆက်အသွယ် လုပ်ရန်အတွက် ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုလာရင်တော့ ချွဲနဲ့ပေးရမှာ ပဲ ...

လေးငါးဆယ်ရက်လောက် အဆက်ဖြတ်ထားသူကို ပြန်၍ ဆက်သွယ်ရမှာ ရင်ခုန်နေသလိုလိုပါပဲ ...

"ဒါရိုက်တာ အစည်းအဝေး သွားပါတယ်ရှင်၊ ဘာမှာ လိုက်ရပါမလဲ"

"ကျွတ် ..."

ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်မိသည်။ ။

အစည်းဝေးတွေ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရှုပ်ထွေးနေရတာလဲ။ ချစ်သူကို လာမတွေ့နိုင်လောက်အောင်ကို အရေးကြီးလွန်းနေသလား ...

သွားစမ်းပါ၊ ခွင့်မလွှတ်ချင်တော့ဘူး ...

ပြည်ပမှ ပြန် လာပြီးတာတောင်မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ ပစ်ထားကဲ့ကိုကို ကျောခိုင်းသင့်ပြီ ထင်တယ်...

သူပြန်လာတာ သုံးရက်ရှိပြီပဲ။ နောက်ထပ် နှစ်ရက်တော့ သည်းခံ
စောင့်လိုက်ဦးမယ်၊ မလာရင် ...

သိက္ခာရှိ၍ အလုပ်အကိုင်ကိုသာ စွဲမြဲလုပ်ကိုင်သည့် ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးလူကောင်း လူပျိုလူလွတ်ကို ရဖို့ တော့ ခဲယဉ်းသား ...

"ဟင်း ..."

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရသည့် မိမိဘဝ ...

အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းပါလား

ငွေကို ဖန်တီးလို့ ရတယ်၊ လှတာကို ဖန်တီးလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်
ကို ဖန်တီးလို့ မှ မရတာ။ လင်းလဲ့မှန်တို့လို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အချစ်
ဆိုကို ဘယ်လိုရနိုင်မှာ လဲ ...

"မမ ဖုန်းလာပါတယ်"

ရိုက်ချိုးစွာဖြင့် မိဘိုင်းဖုန်းကို လာပေးသော ကောင်မလေးကြောင့်
ဖုန်းဆက်သူကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

"အို ..."

ရင်ထဲနွေးသွား၏။ ကိုကို့ဆီက ဖုန်း၊ နေဦး စိတ်ကောက်ပစ်မှ ...

"ဟယ်လို ... ဆွီလေး၊ ဘာလုပ်နေလဲ"

"ထိုင်နေတယ်၊ ဖုန်းပြောနေတယ်"

"ကိုကို နေ့လယ်စာ စားမလို့ "

"ခုနက အစည်းဝေးဆို"

"ဖုန်းဆက်တာလား"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသဖြစ်သွား၏။ ကိုယ်ဖုန်းဆက်တာကို သူသိ
အောင် မပြောသင့်ပေ ...

"အခု အစည်းဝေးပြီးလို့ လမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေပြီလေ၊ ဟိုက ပြန်
လာပြီးတည်းက ကိုကို လုံးဝမအားဘူး၊ အိမ်လေးဆီကို လာမလို့ ဟာ၊ စိ
တ်ပဲ ရောက်တယ်ကွာ၊ ညဘက်မှာ လဲ စားပွဲရှိသေးတယ်"

"တော်ပြီ"

"ဟေ့ ... ဒီနေ့ တစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန်ရလို့ အိမ်လေးနဲ့ အတူနေ
ချင်လို့ ပါကွာ၊ ကိုကို ဘာမှ မစားရသေးဘဲ စောင့်နေတာ၊ အိမ်လေး လာ
ခဲ့ကွာ၊ စားနေကျဆိုင်ကိုပဲပေါ့၊ အခု ထွက်လာခဲ့၊ ကိုကိုက ဆယ်မိနစ်ဆို
ရင် ရောက်ပြီ၊ ကြိုမှာ ထားမယ်၊ ဘာစားချင်လဲပြော၊ ဪ ... နေနေ အိ
မ်လေးစားချင်တာကို ကိုကိုသိတယ်၊ ကြိုမှာ ထားမယ်နော် ကလေး"

ရေပက်မဝင်အောင် အသက်မရှူမစတမ်း ပြောချလိုက်သော
အလုပ်များ လွန်းတဲ့ ကိုကိုကြောင့် ဂရုတစိုက်ရှိပုံရသောကြောင့် သူ့ဆီ
ကို အမြန်ဆုံး ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

ရတောင့်ရဲခဲ ကိုကိုရဲ့ အားလပ်ချိန် အခွင့်အရေလေးကို ဆုပ်ကိုင်
ထားပြီး ကိုကို ဂရုစိုက် လာပြီး သိပ်ချစ်လာအောင် ချွေရမှာ ပဲလေ ...

"တောက် ... ဂြိုဟ်ကောင်"

နာရီကို ကြည့်ကာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲလိုက်ချင်သည်။ ။

သွားပြီ၊ ကိုကို ပြန်သွားပြီ ...

ဖုန်းခလုတ်ကို ပိတ်ပြီး စလင်းဘတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ ပတ်တီးစီး နေသော ဒင်းကို မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်လိုက်၏။

"အရေးမကြီးဘူး အိမ်လေး၊ ကိုကိုက ဟိုကပါလာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ကိုယ်တိုင်ပေးချင်လို့ ပါ၊ ဒါကြောင့် မအားသေးလို့ လာမပို့သေးတာ၊ အခု ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပဲ ပို့လွှတ်လိုက်တော့မယ်၊ ကိုကို မနက်ဖြန်မှာ ဧည့်သည် တွေနဲ့ ပုဂံကိုသွားရင် ဟိုတယ်ကိစ္စ အတွက် အလုပ်လုပ်ရဦးမှာမို့ လေးငါးရက်တော့ ဆွီလေးနဲ့ မတွေ့ဖြစ်သေးဘူး၊ ပြန်လာမှ တွေ့တော့မယ်နော်၊ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေအောင်ပဲ ဖြေရှင်းလိုက်ပါ"

လွယ်လွယ်နဲ့ မျက်ရည်မကျတတ်တဲ့ မိန်းမမို့လို့ ပေါ့။ အော်ဟစ်ငိုလိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ကို ချုပ်တည်းရင်းနဲ့ ပြဿနာကို ကိုယ်ပဲ ဖြေရှင်းလိုက်ရတော့တာပဲ ...

ဖြစ်ချင်တော့ ကိုကို့ဆီကို စိတ်လောပြီး မောင်းတဲ့ ကိုယ့်အမှားနဲ့ သူကလည်း လမ်းဘေးကို ချမပေးတဲ့ အမှားကြောင့် သူ ဆိုက်ကားကို ပွတ်ပြီး ဆိုက်ကားမှောက်၊ ခြေကျိုး၊ ချုံစောင်းကွဲနဲ့ သူ့ကို အမြန်တင် ဆိုက်ကားကို ဂိတ်မှာ အပ်ပြီး ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးရ၏။

ချက်ချင်း ပူထူပြီး ဘာလုပ်မှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေမိ၏။ သွေးအလူးလူးနဲ့ သူ့ကို မသေမှန်းသိပေမဲ့ ဒဏ်ရာ သိပ်ပြင်းသွားမှာ စိုးပြီး ကြောက်နေလိုက်တာ နေစရာမရှိတော့ ...

သူ့ခေါင်းကို လေးချက်ချုပ်ပြီး ခြေထောက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးနေတာ တွေ့မှ ဟင်းချပြီး ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက်တော့ ကိုကို တစ်ယောက်တည်း စားပြီးသွားလို့ ကားပေါ်ရောက်နေပြီတဲ့ ...

ကဲ့ ... ခုလည်း ခရီးထွက်ဦးမယ်တဲ့ လေ၊ ကိုကိုနဲ့ တွေ့ဖို့ ဆိုရင် ရ
တောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီပဲ ...

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရနှင့် ထိုဆိုက်ကားသမားကို စူးစူးကြည်မိသည်။ ။

ဒီကောင်လေးကို မြင်ဖူးသလိုပဲ ...

ဘယ်မှာ မြင်ဖူးမိပါလိမ့် ...

ဪ ... ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပဲ ဆိုတော့ မျက်မှန်းတော့ တန်းမိမှာ
ပဲလေ ...

ဟင် ... မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီကောင်လေး ... ဒီကောင်လေးဟာ လင်း
လဲ့မှန်ရဲ့ ချစ်သူကောင်ကလေးပဲ၊ ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ အစစ်အမှန်ပဲ ...

ဒီကောင်လေးဟာ သိပ်ကို ပျာယာခတ်လွန်းတဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ သူ့
ချစ်သူနဲ့ ကျတော့ တွေ့ပြီး ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနိုင်ပေမဲ့ သူတစ်ပါးချစ်သူနဲ့
ကျတော့ ရခဲတဲ့ ကြည်နူးမှုလေးကို ပျက်စီးအောင် လုပ်လိုက်တဲ့ ကောင်
လေးပဲ ...

ကောင်ကလေး နင့်အတွက် ငါ့မှာ နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ အများကြီးပဲ ..

.

ကားနဲ့ ဆိုက်ကား တိုက်ရင် ဘယ်သူကပဲမှားမှား ကားအလွန်ပဲ ...

ပထမဦးဆုံး ငါ့အတွက် ဆုံးရှုံးရတာ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ခွင့် ...

ဒုတိယ ပေးဆပ်ရမှာ နင့်အတွက် ဆေးဖိုး ...

ပြီးတော့ နင့်ရဲ့ ဆိုက်ကား၊ ဒါတွေကို ငါ လျော်ကြေးပေးရလိမ့်မယ် .

..

လင်းလဲ့မှန် ...

နင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင်တို့ သားအမိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့အဖေ အဖေနဲ့ ငါ့အချိန် ငွေတွေ အားလုံး နစ်နာ ဆုံးရှုံးနေရပါလား၊ လင်းလဲ့မှန် ... လင်းလဲ့မှန် ...

"အစ်မကြီး ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးပါ"

"ဟင်..."

မှုခင်းဆရာဝန်စကားကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။ ခံဝန်ချုပ်တစ်ဦး ...

"ဘာလဲ"

"ဖတ်ကြည့်လေ"

"ပါးစပ်က ပြောလိုက်ပါလား"

"ဪ ... အမကြီးတိုက်မိလိုက်တဲ့ မျိုးခေါင်ထွဋ်ရဲ့ ဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းသည် အထိ ဆေးကုပေးမယ့် အကြောင်းနဲ့ ဆိုက်ကားလျော်ကြေး ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ခံဝန်ချုပ်မှာ လက်မှတ် ထိုးပေးပါ"

"ကျွန်မက ကလိန်ကကျစ်နဲ့ မပေးဘဲ ထွက်ပြေးမယ့်လူမို့လို့ လက်မှတ် ထိုးခိုင်းတာလား"

"ဟို ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်မကြီး၊ အမှုမဖွင့်ဘဲ ကျေအေးဖို့ ပါပဲ၊ နို့မဟုတ်ရင် အမှုဖွင့်တဲ့ အခါ အစ်မကြီးအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

ဒီလိုဆိုတော့ မငြင်းသာတော့ဘဲ လက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်သည် ။ ရင်မှာ အစိုင်အခဲ တစ်ခုက နစ်စူးစိုက်သွား၏။

"ကဲ ... ပြီးရင် ပြန်မယ်"

"ဟာ ... အစ်မကြီး သူ့ကို ခေါ်သွားဦးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ တင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

"ကျွတ် ... ကကဖိုး ပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြန်"

ဒင်းကို ဘယ်လိုမှ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာပြီး အိမ်အထိ လိုက်မပို့ပေးချင်တော့၍ စလင်းဘက်ကို ဖွင့်ကာ ငွေထုတ်လိုက်၏။

နှစ်ထောင်လောက် ပေးလိုက်မယ် ...

"ဟင် ..."

ငွေလက်ကျန် တစ်ထောင်ပင် မပြည့်ချင်တော့။ သူ့ဆေးဖိုးတွေ ကုန်ကျသွားသည် မှာ တစ်သောင်းနီးပါးမို့ ကိုကိုနှင့် တွေ့ရမှာ မို့ ကိုင်လက်စအိတ်ကိုပဲ ဆွဲထွက်လာခဲ့သည် ။ ငွေ ဘယ်လောက်ကုန်နေမှန်း မသိ။

"မထူးပါဘူး၊ ကဲ ... လာ လိုက်ခဲ့တော့"

မကျေမနပ်နှင့် မလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို လုပ်လာခဲ့ရသည် ။

သူ့အိမ်ရောက်တော့ ဆင်းရဲစုတ်ပြတ်လွန်းသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကလေး တစ်ကွက်ကို ဝင်လာရပြီး ကျူထရုံကာ ဓနိမိုးဆိုတာကို ယခုမှ သေသေချာချာ တွေ့ဖူးသည် ။

ပြီးတော့ မိမိတို့ အိမ်ဖော်တွေလောက်မှ မသားနားတဲ့ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ပြီး အရွယ်ကျလွန်းတဲ့ မိန်းမအိုအိုကြီးကို ကြည့်ကာ စိတ်ညစ်သွား၏။

ဒီလူမျိုးကို လင်းလဲ့မှန်က ယောက္ခမ တော်ရမယ်တဲ့ လား၊ အင်းလေသူတို့လို သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်နဲ့ မှ မနေဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့ မိန်းမရဲ့ သတ္တိက တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ် ...

ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။ ။

လင်းလဲ့မှန်၊ နင် သိပ်ကို သတ္တိကောင်းပါလား ...

လူပျိုပေါက် ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ပြေးထွက် လာလေသည်။ ။

လူဆင်းရဲပေမဲ့ ဆွေမျိုး မဆင်းရဲဘဲ ကူညီမယ့် ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ရှိသားပဲ ...

အစ်ကိုကို ဝိုင်းတွဲကြ ဆွဲကြနှင့် မိမိကတော့ ကားပေါ်မှ မဆင်းဘဲ ကြည့်နေလိုက်၏။

"သားကြီးရယ် ... အမေဖြင့် ရင်ထိတ်လိုက်တာကွယ်၊ အမေအားကိုးရမှာ လဲ၊ ဖြစ်ရလေ သားကြီးရယ်"

ပုလဲကြွေခပြီး အလွမ်းဇာတ် ဖွင့်နေသော ပြကွက်တွေဆိုရင် ကြာကြာကြည့် မရချင်တော့ ...

ကားပေါ်က လွတ်သွားသည် နှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"သမီး အိမ်ပေါ် တက်ပါဦးလား"

ဟူသော စကားကို တမင်မကြားဟန်ဆောင်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ။

တကယ်ဆိုတော့ ဆိုက်ကား မထွက်နိုင်၍ ဝင်ငွေမရှိသော ထိုကောင်လေးအတွက် နေ့စဉ် နှစ်ထောင် ပုံမှန် ပေးရန် လိုအပ်သည် မို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေ လင်းလဲ့မှန်အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"ဟင် ... မမရွှေအိမ်စံ"

"ကျွတ် ..."

အံ့အားသင့်လျက် ရှိသော လင်းလဲ့မှန်၏ မိခင် ဒေါ်မင်းမေကို
ရင်ဆိုင် တွေ့မိ၍ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

ဒီမိန်းမကို လုံးဝမတွေ့ချင်၊ တော်စပ်ရန်ကိုလည်း စိတ်မကူး။

"လာလေ ရွှေအိမ်စံ"

"လင်းလဲ့မှန် ရှိလား"

"ရှိပါတယ်၊ သမီးရေ ..."

ကြည့်စမ်း ... သမီးရေလို့ ခေါ်မယ့် အမေ ရှိသေးတာပဲ ...

"ရှင် မေမေ၊ ဟင် ... မမရွှေအိမ်စံပါလား"

"ခဏလာဦး"

ဒီအိမ်ရိပ်ကို တစ်ခါမှ မနင်းခဲ့ဖူး၊ ဒက်ဒီ အသုဘကိစ္စတောင် နှစ်အိမ်
ကြားမှာ မဏ္ဍပ်တဲထိုးပြီး ဧည့်ခံခဲ့ဖူးသည်။ ။

ရှက်လွန်းလို့ အောက်ကို သိပ်တောင်မဆင်းဖြစ် ...

ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပါပဲ ...

ဒက်ဒီဆုံးပြီးကတည်းက ခြံကာ ပစ်ကာ သီးသန့် နေနေခဲ့သော
သွေးသား တော်စပ်သည့် ညီမတစ်ယောက်ကို အခုမှ သေသေချာချာ ကြ
ည့်ဖူးသည်။ ။

မိမိထက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်သာ ငယ်ပုံရမည့် လင်းလဲ့မှန်ကို မိခင်ဒေါ်မ
င်းမေကဲ့သို့ လှပနုပျိုလျက် ...

ခြံဝင်းထဲမှာ ပဲ ရပ် စကားပြောရမည်မို့ လိုရင်းတိုရင်းကို ပြောရမည်

"ရော့ ငွေတစ်သောင်း"

"ဟင် ..."

"နင့်အကောင်ကို သွားပေးလိုက်၊ ငါးရက်စာ၊ ဒင်း ဆိုက်ကား နင်း နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ငါ့ကားနဲ့ ချိတ်မိသွားလို့ "

"အို ..."

အိုတွေ ဟင်တွေနဲ့ အံ့အားသင့်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၊ ဒီကတော့ လိုရင်းတိုရှင်း ပြောပြီးပြီ။ သိချင်ရင် နင့်ကောင်ရဲ့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ အိမ် လေးဆီကို သွားမေးကြည့်တော့ ...

ဟူး ... မောလိုက်တာ ...

ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီတစ်ခါ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရဦးမှာ လား ...

သွားပြီ ကိုကိုနဲ့ တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ အားလုံး လက်လွှတ် ဆုံးရှုံး ရပြီး ...

ကိုကိုက ပုဂံမှာ ဆယ့်ငါးရက်၊ ရခိုင်မှာ တစ်လနဲ့ ပြန်တော့လည်း မ လေးရှား သွားဦးမယ်တဲ့ ...

"ကိုကိုရယ် အိမ်ကို ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"စိတ်ချပါကွယ်၊ အိမ်လေးအတွက်ပဲ အားလုံး ကြိုးစားရတာပါ၊ အိမ် လေးနဲ့ နောင် နှစ်နှစ်ကြာရင် လက်ထပ်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အိမ်လေး အ သက် အစိတ်ရှိပြီ ဆိုတော့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်နိုင်ပြီပဲလေ၊ ကိုကို စိတ်ချလ

က်ချ ထားရမယ့်အရွယ် ရောက်နေပြီလေ"

"ဘာလဲ ကိုကိုက သူများကို ထားသွားဦးမှာ လား"

"အင်း ... မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် လှုပ်ရှားရမယ်လေ၊ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ရင်တော့ ကိုကို နားမယ်"

"ဘုရားရေ ... ကျွန်မချစ်သူကို ဆွဲပြီး လမ်းတွဲလျှောက်ခွင့်တောင် မ ရှိတော့ဘူးလား"

"စိတ်ကူးယဉ်နေရင် ဘဝမှာ မြင့်မားလာမှာ မဟုတ်ဘူး ရွှေအိမ်စံ မေ"

"ကျေးဇူးပြုပြီး အိမ်လို့ ပဲ ခေါ်ပါ ကိုကို၊ မေကို မထည့်ပါနဲ့ "

ဒေါ်မင်းမေကို တမ်းတစိတ်နဲ့ မေပါထည့်ပြီး ရွှေအိမ်စံမေလို့ မှ ညှိ ထားတာ။ ကျွန်မ ဆယ်တန်းဖြေပြီးမှ သိရတဲ့ ရင်မှာ နာကျင်စွာဖြင့် မေ တစ်လုံးကို ဖြုတ်ခဲ့သည် ။

ဗေဒင်တို့ ယတြာတို့ ကို ယုံသော မာမိက ရွှေအိမ်စံမေဆိုတာ ဗေဒင် နဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ပေးထားတာပါ၊ ဒက်ဒီပေးတာ မဟုတ်ဘူး လို့ ငြင်း ပေမဲ့ မေဆိုတာကို လုံးဝ မုန်းတီးသွားပြီမို့ မထည့်ချင်တော့။ ထိုနှစ်မှာ ပဲ မာမိ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ။

ကျွန်မ မသိအောင် ငါးနှစ်နီးပါး မျှိုသိပ် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသော မာမိက ဆုံးခါနီးမှ ဖွင့်ပြောခဲ့၏။

ဒက်ဒီမှာ အိမ်ထောင်တစ်ဆက် ရှိကြောင်း၊ သမီးတစ်ယောက်ပင် ရှိ ကြောင်း၊ မာမိနှင့် လက်ထပ်ပြီးမှ နှစ်နှစ်အကြာမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း လက်ထပ်ထားကြောင်း အားလုံးပြောပြသွားသည် ။

မာမိဆုံးပြီး ခြောက်လကြာမှ ဒက်ဒီက ထိုအိမ်လေးကို ဆောက်ကာ သူတို့ သားအမိကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ခြံတစ်ဝင်းတည်းမို့ ကျွန်မ ရင်ထဲ မီးခဲငုံထားရသလိုပါပဲ ...

ဒက်ဒီရက်စက်မှုက အဆုံးစွန်းထိပါပဲ ...

"အိမ်လေး ... အိမ်လေး ၊ ဘာတွေ အတွေးလွန်နေသလဲ ကလေး ရယ်၊ မင်းလေးမှာ အချိန်တွေ ပိုနေရင် ပျင်းလိမ့်မယ်၊ ကွန်ပျူတာ ခလုတ်တွေနဲ့ စကားပြောလေ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ အီးမေးလ်ကနေ စကား ပြောကြအောင်လား၊ အိမ်လေး ကွန်ပျူတာ သင်တန်း တက်လေ၊ ပြီး တော့ အီးမေးလ် ဝယ်ပေးမယ်၊ ကိုကိုကို သတိရရင် အီးမေးလ်နဲ့ ပို့ လေကွယ်"

အထီးကျန်ဘဝကို ခါးသီးလွန်းလို့ ကိုကိုရင်ခွင်မှာ နားခိုပြီး အထီးကျန်ဘဝကို ချုပ်ငြိမ်း ခိုင်းလိုက်တော့မယ်လို့ ရည်ရွယ်ခါမှ ...

"ကိုကို အိမ်ကို နည်းနည်းမှ မငဲ့ညှာဘူးနော်၊ ကိုကို သိပ်ချမ်းသာချင် လား၊ အိမ်တို့ သိပ်ဆင်းရဲနေလို့ လား၊ အိမ်ထက် ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုဟာ ပိုအရေးကြီးလားဟင် ကိုကို"

ပြောရင်းက မျက်ရည်များ ထွေထွေကျလာကာ ငိုရှိုက်မိတော့သည်။ ။ ထိုအခါ ကိုကိုက ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး ...

"ကလေး မငိုပါနဲ့ ကွယ်၊ ခဏလေး သည်းခံလိုက်ပါကွယ်၊ ကိုကိုရှာ တာ ကလေးအတွက်ပါ၊ အိမ်ကလေးကို အေးအေးချမ်းချမ်း ထားချင်လို့ ပါကွယ်၊ ကိုကို လုပ်ငန်းတွေပြီးရင် အိမ်ကလေးနားမှာ နေမယ်နော်၊ အိမ်လေးက ကိုကိုကို သားသမီး သုံးယောက်မွေးပေးရမယ်"

တိုးတိုးလေး ချောလိုက်တော့ ကိုကိုစကားများကြားမှာ နားလည်မှု

အရည်ပျော်ဆင်းသွားတော့သည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ ကိုကိုရဲ့ အရုပ်ကလေးလိုပဲ ထားရာနေ စေရာ သွားရတော့
မှာ ပါလား ...

ကိုကိုပြန်လာမယ့် အချိန်ကိုပဲ အထီးကျန် စောင့်စားနေရမှာ ပဲပေါ့ ..

တယ်လီဖုန်းကို ပစ်ချကာ နာကြည်းစွာဖြင့် ကျောခိုင်းလိုက်မိတော့
သည်။ ။

လူချင်းမတွေ့ရသည် မှာ နှစ်လနီးပါး ရှိပြီပဲ၊ တွေ့တောင့်တွေ့ခဲ အခွင့်အရေးကို လွဲဖယ်အောင် ပြုလုပ်သော ဒင်း ...

အဲဒီနေ့က ကိုကိုကို တွေ့ပြီး ကိုကိုအနားမှာ အမြဲ နေနိုင်အောင် အလုပ်တစ်ခု ပေးပါလို့ တောင်းဆိုမှုတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောဖို့ အတွေးတွေ တစ်သိကြီး ပွေ့ပိုက်လာခါမှ ...

ဆိုက်ကားစုတ် ...

တောက် ... အဲဒီ ဆိုက်ကားနဲ့ သာ မတိုက်မိရင် ကိုကိုနဲ့ တွေ့ပြီး လွတ်လပ်စွာ ချွဲနဲ့လို့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်လို့ ရတယ်လေ ...

ခုတော့ ...

တွေးရင်း ဒေါသမုန်တိုင်းက တစ်ဖက်အိမ်ကို လွင့်စဉ်သွားပြီး အငြိုးမပြေသော မျက်ဝန်းနှင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။

လင်းလဲ့မှန် ...

ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေရင်း သီချင်းလေး ညည်းနေသည်။ ။

ချစ်သူကို မျှော်တဲ့ သီချင်းမျိုး ...

ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ ပြုံးပျော်နေလိုက်တာနော်၊ ချစ်သူလာမှာ သေချာ
လို့ မျှော်နေတာပဲပေါ့၊ ကိုယ်ကတော့ ...

"ဟင် ..."

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရနှင့် စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့်
ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လိုက်ရင်းက ...

လင်းလဲ့မှန်တို့ အိမ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ။

ဒက်ဒီပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေနဲ့ သူတို့ သားအမိကို အိမ်ဆောက်ပေးခဲ့သည်
။ အစွဲအလမ်းကြီးသော ဒက်ဒီက ငယ်စဉ်က နေလာခဲ့တဲ့ အိမ်ဟောင်း
လေးကို ပြင်ပြီး ဆောက်ပေးခဲ့တာဟာ မာမို့အတွက် ပိုပြီး ရင်နာစေတာ
ပဲ ...

"ကလင် ... ကလင်"

ဟော ... လာပြီ ပြိုဟ်ကောင်လေး ...

သူ့ကျောက်ပတ်တီး တစ်လ စည်းနှောင်ထားရမယ်၊ တစ်လပြည့်တာ
တောင်မှ အလုပ်မလုပ်ရသေးဘူးတဲ့ ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ ...

ဪ ... ချစ်သူကို ဒီလောက် ချစ်ရလား၊ ဆိုက်ကားနဲ့ ကောင်မလေး
ကို ခေါ်တာ ဆေးခန်းသွားဖို့ ပဲ ...

သူ့ သူငယ်ချင်းဆိုက်ကားနဲ့ လာတာပဲ ...

ဟုတ်ပါရဲ့ ဒင်းကို ပစ်ထားလိုက်တာ ဆယ်ရက်ကျော်ပြီး၊ ဆိုက်ကား
မနင်းနိုင်ရင် ဝင်ငွေက ဘယ်ကရှိမလဲ၊ ကိုယ်ပေးထားတာ ဆယ်ရက်စာ
ပဲ

ချက်ချင်း သတိဝင် လာပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲ၍ ခြံရှေ့ ကဗျာက
ယာ ပြေးထွက်လာ၏။

"မြန်မြန်လုပ်ဟေ့ ၊ ဆိုက်ကား မီတာတက်တယ်ကွ၊ လှပြီးသား ဘာ
ပြင်စရာရှိလဲ"

ဆိုက်ကားကယ်ရီရာမှာ ထိုင်ပြီး နောက်ခုံမှာ ခြေထောက် တင်ထား
သော ဝေဒနာလူက အပြုံးတွေနဲ့ ချစ်သူကို အော်ခေါ်နေပါလား ...

ကိုယ့်ကို မြင်တော့ အပြုံးတွေ တန့်သွားပြီး ရှုတည်တည် ကြည့်
လိုက်၏။

"မင်းခြေထောက် သက်သာလား"

"သက်သာပါတယ်"

"အခု ဆေးခန်းသွားမှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"တို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

"ရပါတယ်"

မာတင်းတင်း ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားသံက အိပ်ပျော်နေသောမာ
နုကို အတင်းဆွဲနှိုးလိုက်၏။

ဒီအတိုင်း ပြန်သွားရမှာ လား။ သူက ရပါတယ်လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေ
လိုက်တာကို မိမိက နာခံပြီး ပြန်လှည့်သွားရမှာ လား ...

"ဪ ... မမပါလား"

"လင်းလဲ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို တို့ ကားနဲ့ ဆေးခန်း ပို့ပေးမယ်၊ အ
ခုတစ်လော တို့ တွေ အလုပ်များ နေလို့ ဝတ္တရား ပျက်ကွက်သွားတယ်၊

ခဏစောင့်နော်၊ ကဲ ... ဆိုက်ကားဆရာလေး မင်းရဲ့ တာဝန်ကို တို့ ယူလိုက်ပြီ၊ သူ့ကို ထားခဲ့ ကျေးဇူးပဲနော်"

ဦးနှောက်က မဆုံးဖြတ်ခင်မှာ ပဲ ပါးစပ်က အစီအစဉ်တွေဆွဲပြီး ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ ကောင်လေးကို ငွေငါးရာ ထုတ်ပေးလိုက်၏။

"ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ သွားနိုင်ပါတယ်"

"ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့ ကိုထွဋ်၊ မင်းအံ့နာက ဆိုက်ကား ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီ၊ မင်း လုပ်စာစားဖို့ ရော မင်းမိသားစုလုပ်စားဖို့ ခက်နေပြီမဟုတ်လား၊ ကဲ ... ဆင်းတော့ ၊ ဒီမမကြီးက စေတနာနဲ့ ပို့ပေးတာကို မာနထားမနေပါနဲ့ "

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အားလုံး မမက တာဝန် ယူပါ့မယ်၊ ကဲ ... လင်းလဲ့မှန် မင်းသူငယ်ချင်းကို ဝိုင်းပြောပေးပါဦး"

"ဟုတ်သားပဲ ထွဋ်ရယ်၊ တို့ မမက စေတနာနဲ့ ပါကွယ်"

တို့ မမတဲ့ ၊ အတင်းကြီးကို ဆွေမျိုးစပ်လိုက်ပါလား လင်းလဲ့မှန်၊ မင်းကို တို့ ဆွေမျိုး မတော်ချင်ဘူး၊ မင်းက ငါနဲ့ သွေးမစပ်ဘူး။ မင်းကို ညီမ မတော်နိုင်ဘူး ...

ရင်ထဲမှာ ကြိမ်းဝါးလိုက်ရင်းက နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးကို ဖန်တီးထားလိုက်သည် ။

"ကဲ ... သူ့ကို တွဲချလိုက်၊ မမ ကားထုတ်လိုက်မယ်"

ခြံဝက လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ခြံစောင့် ဦးသာအေး ပြေးထွက်လာသည် ။

"ကားကို မြန်မြန်ထုတ်ခဲ့ပေးပါ"

လှမ်းပြောသည့်စကားကြောင့် လှစ်ခနဲပြန်ပြေးဝင်သွား၏။

ဒက်ဒီလက်ထက်ကတည်းက သစ္စာရှိသော ဦးသာအေးတို့ မိသားစုက ခြံထဲမှာ အမြဲနေဖို့ ဖန်တီးပေးထားသည် ။ ဦးသာအေး မိန်းမနဲ့ သမီးက ပင်တိုင်လူယုံတော်များ သာ။

လျင်မြန်စွာ ကားရောက်လာ၏။

မှုန်တေတေနဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ ပေကပ်နေသော ကောင်ကလေးကို ဦးသာအေးနဲ့ ဆိုက်ကားသမားက ဝိုင်း၍ ဆွဲချပေးလိုက်၏။

"မင်းမှာ ချိုင်းထောက် မရှိသေးပါလား၊ ကဲ ... ဦးသာအေး လိုက်ခဲ့ပါ။ သူ့ကို တွဲပို့ရတာပေါ့"

"လင်းလဲ့မှန် ကားပေါ်တက်"

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြောပြီး ရင်မှာ စူးအောင့်သွားတော့သည် ။

ဒက်ဒီ ဝယ်ပေးထားခဲ့တဲ့ ကားပေါ်ကို လင်းလဲ့မှန်ရောက် လာပြီး လင်းလဲ့မှန်တို့ သားအမိကို အိမ်ဆောက်ပေးလို့ စိတ်ဆိုးနေတဲ့ သမီးကို ချောလိုက်တဲ့ အနေနဲ့ ကားသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဒီကားပေါ်မှာ ဒက်ဒီသမီး ရောက် လာပြီလေ ...

ကဲ့ ... ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ ...

ဒက်ဒီရဲ့ ဒုတိယမိသားစုကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ရမှာ လား၊ ခွင့်လွှတ်သင့်လား ဒက်ဒီ ...

"ခွင့်လွှတ်ပျဲ မာမီ ..."

မာမီ အမုန်းဆုံး မိသားစုကို အကူအညီ ပေးထားလိုက်တယ် ...

အဲဒါကတော့ ထွဋ်ကို သနားလို့ ပဲပေါ့။ ထွဋ်တို့ မိသားစုက သိပ် ဆင်းရဲတယ် မာမီ။ မုဆိုးမ အမေကြီးနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝန်ဟာ ထွဋ်ပခုံးမှာ ပိနေတာ ပြားလို့ ...

ထမင်းဝရုံပဲ၊ ဘာမှ အပိုအလို သုံးလို့ မရဘူး။ ဒါတောင် ကျောင်းကို ဖြစ်အောင် တက်လိုက်သေးတာပဲ။ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားတဲ့ ထွဋ်ကိုလည်း ကူညီချင်သေးတယ် ...

ထွဋ်အတွက် ကိုယ်ပိုင် ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ ထွဋ်အမေအတွက် ဆိုက်ကားတစ်စီး နေ့စဉ် အံ့နာခ ငွေရအောင်လို့ ပေါ့ ...

"မမကို မာနသိပ်ကြီးတဲ့ သူဌေးမကြီး ထင်နေတာ၊ ဒီလောက်အထိ သဘောကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး"

ဆယ်ကျော်သက် လူမမယ် ကလေးနှစ်ယောက်က အထင်တကြီးနဲ့ လေးစားလို့ ပဲ ...

သူတို့ အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို မျှော်လင့်ပြီးတော့ ချီးမွမ်း ပြောနေကြတာပါပဲ ...

ကိုယ်ကလည်း ဘယ်နေရာသွားသွား လက်ဆောင်မပါလျှင် မသွား တတ်သလိုပါပဲ။ ချောမွေ့တဲ့ လူမှုရေးလမ်းကြောင်းလေးကို ဆင်ပြီးမှ သွားတတ်တာ အကျင့်ကြီးပါလို့ ...

ဒါပေမဲ့ မာနခဲ ထွဋ်က မကြည်မလင်နဲ့ ...

"မစံကလည်း ဗျာ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလောက် မကုန်ပါဘူး၊ စားစရာ တွေ အများကြီး ဝယ်မလာပါနဲ့ ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်ခါ အမေ့အတွက် ဝယ်လာတဲ့ ဟောလစ်တွေက မကုန်သေးဘူး၊ အခု မိုင်လိုတွေ ဝယ်လာ

ပြန်ပြီ"

ခင်မင်ကြတဲ့ တစ်လအတွင်းမှာ တသွေးတမွေး ဖြစ်လာတဲ့ သူတို့ အမေကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင် နေကြသော်လည်း အားတောင့်အားနာဖြစ်လို့ ...

"တို့ မှာ လည်း မောင်နှမလည်း မရှိ မိဘလည်း မရှိတော့ မင်းတို့ မိသားစုကိုပဲ သားချင်း လုပ်ရမှာ ပဲ၊ အထီးကျန်နေတာကို သိပ်ငြီးငွေ့တာပဲ"

"မမက အထီးကျန်မှ မဟုတ်တာ၊ အမကျန်ပဲလေ"

အလတ်ကောင်က ရွတ်နောက်နောက်နှင့် ဝင်ပြောသည် ကို အမေအေးက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ...

"ကောင်ကလေး"

"မမ၊ ခေါ်ရမှာ တော့ အားနာတယ်၊ တစ်ခါတည်း စားသွားပါလားဟင်၊ ခုံဝိုင်းလေးနဲ့ လေ၊ ခေါ်သာခေါ်ရတယ် မမ စားတတ်ပါ့မလား"

"ဘာဟင်းတွေ ချက်ထားလို့ လဲ"

"ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကင်ပွန်းရွက်မွှေးရယ်၊ ပဲသီးကြော်ရယ်၊ တညင်းသီးပြုတ်၊ ငါးပိရည်ချုပ်ပေါ့"

"အင်း ... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ စားကြည့်မယ်လေ"

"မီးတို့ ပါ မမနဲ့ အတူတူစားမယ်"

"ဟေ့ မရှုပ်ရဘူး"

အငယ်မကို ထွဋ်က ဟန့်တားလိုက်သောအခါ အငယ်မ နှုတ်ခမ်းလေး စုသွား၏။

ထိုအခါ အငယ်မ ပုံစံလေးကိုဖက်၍ ချောလိုက်ရင်း ...

"မိသားစုထမင်းဝိုင်းလေးမှာ မမက စားချင်လို့ ပါ၊ စုံစုံညီညီနဲ့ စားတာပေါ့"

အမှတ်မထင်သော တောင်းဆိုမှုကြောင့် ထွဋ်တို့ မိသားစုမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် မီးဖိုထဲမှာ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ...

ထမင်းစားပန်းကန် ကောင်းကောင်း ပင် ပြည့်စုံအောင် ရှိဟန်မတူသော မိသားစုဖြစ်၍ မိမိအတွက် ပျာယာခတ်သွားကြသည်။ ။

ထို့နောက် အငယ်မလေးက နောက်ဖေးပေါက်မှ နေ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည် ကို မမြင်ဟန်ဆောင် ပြလိုက်သည်။ ။

"မာမီဆုံးတာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီ၊ အဲဒီတည်းက ထမင်းဝိုင်းမှာ မမတစ်ယောက်တည်း စားနေရတာ၊ ဒက်ဒီကလည်း အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ကော်ဖီဝိုင်းမှာ တော့ ဒက်ဒီနဲ့ အမြဲတွေ့ပြီး အတူတူ ကော်ဖီသောက်တယ်၊ ဒက်ဒီဆုံးတဲ့ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ကော်ဖီဝိုင်းလေးမှာ တောင် အဖော်မရှိတော့ဘူး"

"အင်းနော်၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပဲ ထွက်သွားတော့ မသိပ်ခံစားရမှာ ပဲနော်"

ထွဋ်ရဲ့ ကရုဏာမျက်ဝန်းနှင့် အကြင်နာလွှမ်းသော လေသံလေးသည် နှလုံးသားထဲသို့ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးဝင်သွားလေသည်။ ။

"မမနဲ့ မှန်က ညီအစ်မ တော်စပ်တာပေါ့"

"တော်ချင်ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမက အမြဲတမ်း အပြည့်အဝပဲပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊ ဘာကိုမှ တစ်ဝက် မလိုချင်ဘူး၊ လင်းလဲ့မှန်တို့ သားအမိကို ဒက်ဒီအချစ်တွေ တစ်ဝက်ပေးလိုက်တာကို မကျေနပ်ဘူး"

"ကံကြမ္မာက တစ်ခါတလေ အံ့ဩစရာပါပဲနော်"

"ကံကြမ္မာဆိုတာ လူက ဖန်တီးယူလို့ ရတယ်ဆိုတာ နောင်မှာ ထွင်သဘောပေါက်လာမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သွေးသားက စကားပြောတော့ လင်းလဲ့မှန်ကို မမဥပေက္ခာပြုလို့ မရပါဘူးကွယ်"

"ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မမရာ၊ မှန်က မမကို သိပ်ချစ်ရှာတာ၊ မမအကြောင်းကို အမြဲတမ်း ပြောတယ်လေ"

ယဲ့ယဲ့အပြုံးနှင့် အိမ်က စူးစိုက်ကြည့်ရင်းက ...

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ၊ ရှစ်တန်းတည်းက သူငယ်ချင်းလေ"

မျက်လွှာလေးချကာ မလုံမလဲနှင့် ညာလိုက်သည် ။

ကောင်ကလေး မင်း ဘာလို့ ညာသလဲ၊ ငါ အားလုံးသိပါတယ် ...

ထိုနေ့က ဆန်းပြားသော ထမင်းပိုင်းလေးနှင့်
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မစားဖူးသော အရသာထူးကြောင့် အံ့
ဩဝမ်းသာ ကြည်နူးမိသည် ။

ရွံ့ရှာစိတ်မရှိဘဲ ထွဋ်စားသလို ထွဋ်အမေ စားသလို လိုက်စားမိသည်
။

လက်သည်းရှည်မှာ လက်သည်းနီ ဆိုးထားသဖြင့် တညင်းသီးလေး
စိတ်စိတ်ပေးထားသည် ။

ကင်ပွန်းချဉ်ရည်ကို ဆမ်းပြီး ငါးပိနှင့်နယ်ကာ တညင်းသီးစိတ်နှင့်
တို့ စားကြသည် ။ ဘူးသီးပြုတ် တို့ စရာလည်း ပါသည် ။

အငယ်မက ငရုတ်သီးမှုန့်ပင် ဖြူးစားသေးသည် ။

"အမယ်လေး ... ရဲနေတာပဲနော်၊ အဲဒီလောက်ကြီး မစားနဲ့ လေ၊ သားအိမ်ကင်ဆာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ မိန်းမတွေက ငရုတ်သီး သိပ်မစားနဲ့၊ ယောက်ျားက ဆီးကိုင်တတ်တယ်"

အိမ်မှ ဦးသာအေး မိသားစုကိုသာ ဆရာလုပ်နေကျမို့ သူတို့ မိသားစု ကိုလည်း ဆရာလုပ်မိသည်။ ။

ကောင်မလေးက ပြုံးလျက် ...

"ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ နောက် မစားတော့ပါဘူး"

"ငရုတ်သီးမှုန့် မစားတော့ဘူး၊ အတောင့်လိုက် မျိုတော့မယ်ပေါ့"

"ဟာ ကိုကြီးကလည်း "

"အေး ... ငါလည်း ငရုတ်သီးမှုန့်ဘူးကို ဝှက်ပေးထားလိုက်မယ်နော်"

"ဝှက်ပါ ... ဝှက်ပါ၊ ရောဂါဖြစ်မှာ တော့ အငယ်မက သိပ်ကြောက်တာ၊ ရောဂါဖြစ်ရင် ငွေကုန်လွန်းလို့ "

"ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး ခြေထောက်ကျိုးလိုက်တာ ခပ်ကောင်းကောင်း ပဲ၊ တို့ မိသားစုက မမနဲ့ ခင်တာ၊ မေခလာနတ်သမီးနဲ့ တွေ့ရသလိုပဲ"

"အမယ် ... ကောင်လေး ပြောတတ်လိုက်တာ"

အလတ်ကောင် မျိုးမြင့်ထွဋ်၏ စကားကြောင့် သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းလေးကို ပွတ်လိုက်မိသည်။ ။

ဆန်ကြမ်းကြမ်းက လည်ချောင်းထဲသို့ ကြမ်းရှုစွာ ဝင်သွားသည် ကို အထူးအဆန်းအနေနှင့်တစ်ပန်းကန် ပိုပိုစားမိလိုက်သည်။ ။

ခဏလေးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော ဒက်ဒီနှင့် မာမီကိုပါ မေ့သွား

တော့သည်။ ။

"မှန်နဲ့ ထွဋ်က သူငယ်ချင်းပါ မမရယ်"

"ပိုတယ်ပေါ့"

"အင်း ... အခု မှ နံ့သာသာ မှန် ကျောင်းတက်နေတာ၊ သူက အဝေး သင်ပြီး ဆိုက်ကားနင်းနေတော့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ဆွေမျိုး သားချင်း မိတ်ဆွေလို ဖြစ်နေတာပေါ့"

ရှက်ပြီးလေး ပြီးပြီး ဖြေလိုက်တဲ့ အဖြေက မုသားလွမ်းလို့ မလုံမလဲ နှင့် ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲပေ။

"ဪ ... တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမတို့ က ထွဋ်ကို ကားမောင်း သင်ပေးပြီး တက္ကစီ ဆွဲစားခိုင်းမလားလို့ လေ၊ ဆိုက်ကားထက် ပိုရပြီး အခြေခိုင်တာပေါ့"

ထိုအခါ လင်းလဲ့မှန် မျက်နှာလေး ဝင်းသွားကာ မျက်လုံးလေး တော ကပ်သွား၏။

"ကောင်းတာပေါ့ မမရယ်၊ တက္ကစီက ရမှန်းသိပေမဲ့ စဘော်ငွေတို့ အုံနာတို့ က အရင်းကြီးတယ်နော်"

"ဒါတွေ အသာထားပါ၊ အခု ထွဋ် ဆိုက်ကားနင်းလို့ မရဘူး၊ သူ့ခြေ ထောက်က အားစိုက်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်နိုင်သေးဘူးလေ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထွဋ်ဖြစ်ရတာ မမကြောင့်ပဲလေ"

"သူကလည်း လောနေတာပါတဲ့ "

သိနေတယ်လေ၊ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ပြီး ပြန်လာတဲ့ ကောင်ကလေးက
စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လာရင်း ဆိုက်ကားနင်းလာတာ ...

ဒီကလည်း ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရင် ပြောရမယ့် စကားတွေအတွက် စဉ်း
စားရင်း စိတ်လောနေတာပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး အမှားတွေပါ ...

ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတွေပါလို့ ဘာလို့ ဝန်မခံချင်ကြ
တာလဲ ...

နောက်ပြီး မိမိနဲ့ ဆက်နွှယ် ခင်မင်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ မိမိကို ဘာလို့
ရှောင်လွှဲနေရတာလဲ၊ ရိပ်သာဝင်ပြီး အဒေါ် အပျိုကြီးနဲ့ ထားခဲ့တဲ့ လင်း
လဲ့မှန်ဟာ အနေအထိုင်ကို စည်းစနစ်နဲ့ နေလိုက်တာလား ...

ဘာကြောင့်လဲ ...

နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေတယ် ...

"မှန်ကရော ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ ကျောင်းပဲတက်နေတာလား"

"မှန် ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်နေတာပါ မမ၊ ကျောင်းကအပြန်မှ
ဝင်လိုက်တာပါ"

ဒက်ဒီက သူ့သမီးပညာသင်စရိတ်အတွက် အလုံအလောက် ပေးခဲ့ပါ
လိမ့်မယ် ...

"နောက်နှစ်ဆိုလျှင်တော့ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်ပြီလေ၊ အဝေးသင်
ကို ပြောင်းပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်မလားလို့ ပါ"

"ဘာလို့လဲ"

"ကွန်ပျူတာက သင်တန်းတွေ အများကြီးပဲ၊ တက်ရင် မဆုံးတော့ဘူး"

၊ ကုန်ကျစရိတ်က သိပ်များ တာမို့ အလုပ်ပဲဝင်တော့မယ်နော်"

"မဟုတ်တာကွယ်၊ ကျောင်းပြီးမှ အလုပ်ဝင်ပါ၊ ပြီးတော့ မမ မိတ်ဆွေဆီမှာ အလုပ်ဝင်လို့ ရတယ်လေ၊ မမ ဆက်သွယ်ပေးမယ်၊ မှန် သာ ကွန်ပျူတာမှာ ကျွမ်းကျင်ပါစေ"

လင်းလဲ့မှန် မျက်လုံးများက မဝံ့မရဲနှင့် ပြုံးမဲ့မဲ့လေးသာ လုပ် နေသည် ။

"မှ နဲ့ကို ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်"

"အာ ... မမ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ကွန်ပျူတာက ဈေးသိပ်ကြီးပါတယ်"

"မှန် ... တို့ နှစ်တော်ဟာ ညီအစ်မ တော်စပ်တယ်လေ၊ တို့ မှာ အ ဖေ အမေ မရှိတော့ဘဲ အထီးကျန်နေရတဲ့ ဘဝမှာ အဖော်ကိုတမ်းတ ရင်း မှ နဲ့ကို သတိရမိတာ အမှန်ပဲ၊ တို့ ငယ်ငယ်က မာနကြီးခဲ့တာတွေ သဘောတရားတွေ လွဲချော်ခဲ့တာတွေကို မင်း နားလည်ပေးရင် တို့ မင်း တို့ လောကထဲကို တိုးဝင်လာချင်တယ်"

မှန်၏ တအံ့တဩ မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်းက ပြောချလိုက်သော စကားများကို မှန်က မျက်လွှာလေးချကာ နားထောင် နေ၏။ မျက်နှာက အပြုံးကို ဖုံးကွယ်မရ ...

"မမလည်း ကွန်ပျူတာကို ပြန်လေ့လာချင်တယ်၊ မှန်နဲ့ အတူ လေ့ကျင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမက စည်းကမ်းတွေ အချိန်တွေ မလိုက်နာချ င်ဘူး၊ ကိုယ် စိတ်ပါရင် လာမယ်၊ စိတ်မပါရင် မလာဘူး၊ အဲဒါ မှန်က တို့ စိတ်ပါလာတဲ့ အချိန်မှာ သင်ပြပေးပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား"

"မမသဘောပါ"

လင်းလဲ့မှန်၏ ပါးလေးနှစ်ဖက် မို့တက်သွားပြီး ပါးချိုင့်လေး ထင်ဟ

ပ်လာသည် အထိ ပြုံးလိုက်သောကြောင့် ရင်ထဲ အေးသွားသလို ...

ဒီအပြုံးလေးဟာ မြင်ရသူအတွက် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစေပါလား ...

ထို့နောက် ဦးနှောက်အခန်းတွေ တောက်ပပြီး ပွင့်ထွက်လုမတတ်သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက်ကို စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲကာ စီစဉ်လျက် ...

လင်းလဲ့မှန်ကို ကွန်ပျူတာ သင်တန်းနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်တန်း တက်ခိုင်းပြီး ည ခုနစ်နာရီမှ ကိုယ်တိုင် သွားကြိုလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးသာအေးနှင့် လွှတ်ကြိုလိုက်၏။

လင်းလဲ့မှန် အဘွားလေးကိုမူ ဦးသာအေးတို့ မိသားစုနှင့် တွဲကာ စောင့်ရှောက်စေသည်။

ထွဋ်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းသင်ပေးလိုက်သည်။

"မမရယ်၊ မမ ပင်ပန်းနေမှာ ပေါ့၊ ထွဋ်ဘာသာ ဦးသာအေးနဲ့ မောင်းသင်ပျံ့မယ်"

"ဦးသာအေးက ပန်းခြံထဲမှာ လည်း လုပ်နေရတယ်၊ မအားဘူး ထွဋ်ရဲ့ ၊ အခု လောလောဆယ် အားနေတာ တို့ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ တို့လည်း အပျင်းပြေပေါ့ကွာ"

အားတောင့်အားနာ ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်ကလေးကို အစ်မကြီးပုံစံနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးနေသော ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်လို ပုံစံနဲ့ တရင်းတနှီး ပေါင်းပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ရှိန်းတိမ်းတိမ်းဖြစ်နေသော ကောင်ကလေးက နီဖျော့ဖျော့ အပြုံးနှင့် နာခံလိုက်သည်။

ရှက်တတ် အားနာတတ်တဲ့ ကောင်ကလေးမျိုးကို တို့ ကလည်း အ

သည်းယားတတ်တယ်။

"မင်း မျက်စိရော နားရော လျင်ရမယ်နော်၊ မလျင်ဘဲ ထုံတုန်တုန် လုပ်နေရင်တော့ တို့ လက်က မနွေးတတ်ဘူး၊ ထိပ်ခေါက်ခံရပြီသာ မှတ် ပေတော့"

"ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း သံခမောက်ဆောင်းထားမယ်လေ"

"ဒီမှာ လက်သည်းနဲ့ မင်းလက်မောင်းရော ဗိုက်ခေါက်ရော ပဲ့ပြီသာ မှတ်တော့"

"ဟူး ... ဒီဆရာမနဲ့ မသင်တော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က အသည်းငယ် တတ်တယ်ဗျ"

"ဒါဆိုလည်း ညှာတာပေးရမှာ ပေါ့ကွယ်"

"အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် အားနွဲ့သူပါဗျာ"

"ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်ကလေး"

နောက်ပြောင်ကျီစယ်မှုများ နှင့် သံယောဇဉ်ကြိုးလေး တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် နှောင်ဖွဲ့လို့ ...

"ကဲ ... သမီးလာမယ်ဆိုလို့ အမေက မုန့်ဟင်းခါး ချက်ထားတယ်၊ မြည်းကြည့်ပါဦးကွယ်"

ဟင်းခါးနဲ့ ပူနွေးနွေးလေးနှင့် မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန် ရှေ့ရောက်လာမှ သတိဝင်လာသည် ။

လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းရခြင်းဖြင့် အတောင်ညောင်း၍ မောဟိုက် ပင်ပန်း လာပြီး အရိပ်ကောင်းကောင်း မှာ အဖော်ကောင်းများ နဲ့ နားခိုင်ချင်စိတ်က ပြင်းပြ လာလေသည် ။

လင်းလဲ့မှန် အချစ်နဲ့ စစ်မှာ တရားမျှတမှုဆိုတာ မရှိဘူးနော် ...

ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူပဲ ...

ယှဉ်ပြိုင်မှုရှိမှ အနိုင်အရှုံးဆိုတာ ရှိစမြဲပဲလေ။ စိတ်မကောင်းဘူး
လင်းလဲ့မှန် ..

တို့ နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ရမယ်၊ မေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲ အချစ်
ဆိုတာ ဘာလဲလို့ လေ ...
